

5) at Forsorgslovens § 298 ændres saaledes, at Straffevirkningen af ulovligt ydet Rejsehjælp ikke gøres afhængig af, at der i Tilflytningskommunen ydes paagældende trængende Kommnehjælp samt saaledes, at ikke blot den ulovligt ydede Rejsehjælp, der afholdes som Kommnehjælp, medfører Straffevirkning, men at ogsaa Særhjælp eller Invalidereenteforskud, der ydes ulovligt som Rejsehjælp, faar den nævnte Virkning; endvidere foreslaas, at al Hjælp i den tilflyttede Kommune skal refunderes fuldt ud,

6) at Forsorgslovens § 57 ændres saaledes, at Udgifterne til Læge, Jordemoder, Begravelse og til de i samme Lovs § 284 omhandlede Kontingenter til Arbejdsløsheds-kasse, Sygekasse og Invalideforsikring bliver undergivet Reglen for mellemkommunal Refusion og Tilskud fra Udligningsfonden paa samme Maade som Hovedparten af andre Kommunen paahvilende Udgifter efter Forsorgsloven, og

7) at en af Socialministeriet i Skrivelse af 13. Januar 1940 anlagt Fortolkning af Forsorgslovens §§ 247—48, saaledes som disse Bestemmelser er ændret ved Lov Nr. 46 af 22. Februar 1939 om Ændringer i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg, efter hvilken Fortolkning Hjælp til Underhold til kronisk syge Personer efter Lovændringen af 22. Februar 1939 ikke mere er Genstand for Refusion fra en tidligere Opholdskommune, ændres saaledes, at denne Underholdshjælp paany bliver Genstand for Opholdskommune-refusion Kommunerne imellem.

I den fornævnte af De samvirkende Sogneraadforeninger den 27. Februar 1940 til Socialministeriet afgivne Erklæring er det bl. a. udtalt, at Sogneraadforeningerne for deres Vedkommende maa tage bestemt Afstand fra enhver Tendens, der søger at afsvække den enkelte Kommunes Interesse i at udvise den strengest forsvarlige Økonomi indenfor Forsørgelsesvæsenet, idet Forholdet er det, at medens Kommunerne under den tidligere Forsørgelseslovgivning havde Adgang til gennem Hjemsendelse tildels selv at bestemme over Udgifterne til vedkommendes Forsørgelse, maa Sognekommunerne nu i udstrakt Grad afholde Udgifter ved Forsørgelse i Byerne med Beløb, der ofte overstiger den Udgift, som vedkommende Persons Forsørgelse i Sognekommunen vilde medføre.

Sogneraadforeningerne maa derfor principielt holde for, at Begrebet „Den retlige Opholdskommune“ bør ophæves, og maa i hvert Fald modsætte sig, at de i Forsorgslovens § 60, Nr. 5, hjemlede Frister ændres til Skade for de Kommuner, som Foreningerne repræsenterer. Foreningerne kan derfor ikke give Tilslutning til den foreslaaede Ændring af den omhandlede Lovbestemmelse. Foreningerne kan ej heller give Tilslutning til Forslaget om, at Kommunernes Udgifter til Hjælp til Betaling af Kontingenter til Arbejdsløsheds-kasse, Sygekasse og Invalideforsikring bliver undergivet Reglen for mellemkommunal Refusion og Tilskud fra Udligningsfonden, idet en saadan Ordning vil blive til Skade for de Kommuner, der gennem Igangsættelse af Arbejde bestræber sig for at modvirke Arbejdsløsheden.

Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse har i sin nævnte til Ministeriet den 27. April 1940 afgivne Erklæring bl. a. udtalt, at Fællesorganisationen kan tiltræde de foran under Numrene 2, 3, 4 og 6 anførte Ændringsforslag. Med Hensyn til det under Nr. 1 nævnte Ændringsforslag kan Fællesorganisationen tiltræde, at Opholdskommuneforpligtelsen paa Grund af ydet Hjælp udvides til at omfatte enhver Art Hjælp, men kan *ikke* tiltræde, at Forældelsesfristen udvides fra 3 til 6 Maaneder.

Det under Nr. 5 anførte Ændringsforslag kan Organisationens tiltræde, for saa vidt angaar Forslaget om, at ikke blot den ulovligt ydede Rejsehjælp, der afholdes som Kommnehjælp, medfører Straffevirkning, men at ogsaa Særhjælp eller Invalidereente-